

Oud-nieuwslezer en journalist **Noraly Beyer** (1946) werd op Curaçao geboren uit Surinaamse ouders en was het enige meisje in een gezin van zes kinderen. Op haar elfde kwam ze naar Nederland. Ze volgde de kweekschool, en vertrok met haar toenmalige man in 1970 naar Suriname. Daar rolde ze de journalistiek in en werkte ze bij de Surinaamse staatstelevisie. Na de Decembermoorden in 1982 kwam ze terug naar Nederland en ging ze werken bij de Wereldomroep. Van 1985 tot 2009 presenteerde ze ook het NOS Journaal. Bij 'The Passion 2018' was ze de verteller. Ze is onder meer actief als presentator en dagvoorzitter. Op zondagmiddag 11 november houdt Beyer in de Amsterdamse Singelkerk de Preek van de Leek.

'Ik voel me hier thuis. De Bijlmer is heel erg gemengd en is het slechte imago kwijt'

Nederland had een trauma van Indonesië en was Suriname daarom zoveel mogelijk tegevoetgekomen – ik zeg het nu kort door de bocht.

En zo kreeg Suriname, onder allerlei voorwaarden, 3,5 miljard gulden toegeschoven. Natuurlijk kwam de politiek om de hoek kijken, en wie zit er in de politiek? Vaak machtsbeluste mensen. In het begin gaf ik de militairen het voordeel van de twijfel, maar ze waren totaal niet uitgerust voor een politieke taak. Henk Zoutendijk, een Nederlander die zijn hart aan Suriname had verpand en werkzaam was in de culturele sector, kwam weleens op de redactie van de Staatstelevisie buurten. Het ging, de Tweede Wereldoorlog indachtig, vaak over wat macht doet als er geen rem op zit. Die rem moet het volk zijn, maar als dat incapabel of angstig is, krijg je een dictatuur. Dus ja, als een land niet voldoende levenslessen heeft geleerd, kan het het verkeerde pad op glijden. Dat is in Suriname gebeurd. Met een geweer in de hand ontmenselijk je mensen: de een gaat heersen over de ander. Net als in de slaventijd."

6 *Uit iets slechts kan iets goeds voortkomen*

"In Suriname zag ik hoeveel mensen wegtrokken naar Nederland omdat ze de onafhankelijkheid niet zagen zitten. We hoorden hoe die mensen het in Nederland hadden. Dat waren natuurlijk verhalen waar de honden geen brood van lusten: vooral de verhalen over de Bijlmer. Maar wij lachten erom. Eigen schuld, weet je wel. Want wat moet je ook op een flat tienhoog, als je in Suriname in het gunstigste geval in een huis hebt gewoond met een erf eromheen en met kippen erbij?

Dus toen ik na de Decembermoorden in 1982 ook 'de Bijlmerexpress' nam, dacht ik: alles goed en wel, maar ik ga níet naar de Bijlmer. Maar ja, daar was plek. Op een mooie zaterdag heb ik toch maar de metro gepakt en toen ik uitstapte, zag ik mannen domino spelen en kinderen rondrennen met een schaafijze. Toen kwam er iets van een thuisgevoel over me heen. Maar ik wilde per se niet in die hoge flats. Zo ben ik terechtgekomen in een appartement op vierhoog en later in een eengezinswoning. Ik voel me hier thuis. De wijk is

heel erg gemengd en heeft het slechte imago van zich afgeschud. Doorslaggevend was de Bijlmerramp in 1992. Hoe wrang ook, het gaf de Bijlmer letterlijk en figuurlijk de klap om de wijk opnieuw in te richten. En met succes. Surinamers zeggen: '*wan ogri tya wan bun*' – uit iets slechts kan iets goeds voortkomen.

Mijn afscheid bij het Journaal heb ik ook hier gevierd. Iedereen had zijn mond vol van de Bijlmer, maar was er zelf nog nooit geweest – behalve als ze er verslag moesten doen. Het was een fantastisch feest, mensen hebben het er nu nog over. En het hielp mij om het Journaal los te laten."

7 *Wees geduldig*

"Ik ben niet iemand die de barricades op gaat. Ik heb me bewust niet in de Zwarte Piet-discussie gemengd, omdat ik beide standpunten goed begrijp. Maar ik kan er niet tegen als mensen elkaar veroordelen en afwijzen omdat ze een andere mening hebben. Dat heb ik in Suriname geleerd, waar je werd weggezet en in het uiterste geval zelfs vermoord om een andere mening. Ik wil graag met mensen praten, maar als je meteen moet horen 'Hallo, hallo, je moet niet zo racistisch zijn,' dan denk ik direct: hó! Dan valt er niet meer te praten. Ik heb niets met geschreeuw.

Natuurlijk wil ik ook, liever gisteren dan vandaag, dat bijvoorbeeld de media goed ingekleurd zijn en een goede afspiegeling zijn van de samenleving. Maar dat kost tijd, heel veel tijd. En dat vergt geduld. Dat moet ik steeds tegen mezelf zeggen: geduld, geduld, geduld." <<